

6

“Waarom slopen ze dat gebouw niet?”

Dilles opgewektheid en lichte drankroes verdwenen op slag na het zien van het deprimerende bouwsel. De prachtige, groene omgeving, die nochtans haar uiterste best deed om het vervallen gebouw op te monteren en te overwoekeren met kleurrijke bloemen en felgroen gebladerte, slaagde daar jammer genoeg niet in. Er hing iets onheilspellends in de lucht, en dat niet alleen doordat de avondschemering inviel. De bakstenen buitenmuren vertoonden meer barsten dan een tachtigjarig vrouwtje. De dakgoten hingen er lusteloos bij, vermoeid na het dragen van bladerpuin en regenwater gedurende jaren. Geen enkel raam was nog heel. Vuilwitte, gerafelde gordijnen piepten door de gebarsten ramen heen als een luguber lokmiddel. Het gebouw was niet erg groot, misschien tien bij vijf meter, maar leek groter door zijn overheersende donkerheid die van elk stukje muur droop. Een ideaal decor voor een nachtmerrie, waaruit je kletsnat van het zweet en met kloppend hart wakker wordt.

Kate voelde zich niet op haar gemak. Haar intuïtie schreeuwde het uit. *Er is iets vreselijks gebeurd hierbinnen, blijf buiten, het is iets dat je absoluut niet wilt zien.*

Ze keek steels naast haar en merkte dat Neder ongemakkelijk op zijn voeten heen en weer wipte, alsof hij dringend moest plassen. Bijna ongemerkt zocht hij dekking achter Kate. Dille keek als enige kwaad, haar ogen tot spleetjes geknepen, strakke lippen en haar handen gebald tot vuisten. Als ze een sloophamer in haar handen had gehad, zou het gebouw zijn laatste uren hebben geteld, dacht Kate.

Het kon niet anders of er moest iets afschuwelijks gebeurd zijn in het gebouw. De muren sijpelden het gifgroen uit als een slechte indigestie. En het had nog niet zolang geleden plaatsgevonden. Kate zuchtte diep en raapte haar moed bijeen. Het was niet zozeer dat ze bang was om binnen te gaan, ze was bang voor wat ze zou aantreffen

en hoe Neder daarop zou reageren. Misschien moest ze hem buiten laten wachten. Onmiddellijk daarna realiseerde ze zich echter dat Neder zich niet zou laten tegenhouden. Zijn trots zou hem in de weg staan en nog meer het feit dat hij zekerheid wilde omtrent zijn oom.

Goed, nu, Kate, jullie kunnen hier niet eeuwig blijven staan.

“We gaan naar binnen,” zei Kate, tot haar verwondering best wel resoluut.

Neder piepte iets onverstaanbaars en Dille rende op het gebouw af waardoor de aarde achter haar opstoot. Er zat meer pit en lef in dat kleine ding, dacht Kate, dan je op het eerste gezicht zou denken.

De houten afgebladderde deur stond halfopen. Dille en de anderen wurmden zich door de opening heen om toch maar niets van het gebouw te moeten aanraken, alsof ze besmet konden worden met een dodelijk virus. Hun voetstappen weergalmden dreigend luid in de doodstille omgeving.

Het gebouw bestond blijkbaar uit enkele kleine kamers waarvan de meeste deuren reeds ontbraken. Het rook er naar oud roest, zwarte olie en vergane cementstoffen. Maar er hing nog een andere geur, een geur die Kate liever niet had geroken.

De geur van de dood.

Een mengeling van uitwerpselen en zwaar bloed.

Ze konden niet anders dan deze volgen. Schoorvoetend.

Dille onderdrukte het kokhalzen wanhopig en hield haar hand als een masker voor haar neus. Neder leek met elke stap kleiner te worden, maar hij hield zich kranig. *Alsjeblieft, laat het iets anders zijn*, bad Kate, alhoewel ze heel goed wist dat daarvoor een wonder nodig was.

Als afgesproken bleven ze gedrieën abrupt staan voor een kamer, waarvan de deur nog amper in zijn scharnieren hing. Het licht dat naar buiten sloop, scheen onheilspellend en gaf hun schaduwen een vuilgroen en doods aanzien. De geur was hier niet te harden, nestelde zich in hun keel als plakkend teer. Kate was bang dat ze die smaak

nooit meer kwijt zou raken. Ze besloot als eerste naar binnen te gaan en hield met haar hand Neder zacht maar dwingend tegen. Ze keek hem doordringend aan voordat ze naar binnen ging. Hij knikte haast onmerkbaar. Dille volgde haar, aanzienlijk minder strijdlustig dan daarvoor.

Nooit, maar dan ook nooit, zou ze het beeld van haar netvlies krijgen. Het zou voor eeuwig haar herinneringen tergen, haar geluk met een donkere wolk overschaduw en een stukje van haar positieve instelling wegnagen.

In het midden van de kamer, nog half vastgebonden aan een gammele houten stoel, lag Neders oom. Of tenminste wat er van hem over was.

Kate hoorde Dille luid ademhalen en daarna wegrennen. In de verte hoorde ze haar kokhalzen, maar ze volgde haar niet, kon haar blik niet van het tafereel weghalen. Dus, zo waren nachtmerries, dacht Kate en ze schrok van haar eigen gedachten. Het was alsof iemand met een ijskoude hand haar hart vasthield en zijn nagels er diep in groef. Ze voelde zich duizelig worden, onwerkelijk, niet in deze tijd en ruimte aanwezig.

Dit, dit was te gruwelijk voor woorden.

Fader was enkel nog een hoopje vlees en beenderen. Een tentoonstelling van biologische resten, geen wezen meer. Enkel aan de felrode hoorntjes die naast het lijk lagen, was het duidelijk dat het een vuurduivel betrof.

Kate voelde de tranen niet die haar wangen bevochtigden, ze merkte niet dat haar vuisten gebald waren en ze proefde het bloed niet doordat ze op haar tong had gebeten. Ze wilde wegstijgen, maar het was alsof haar hersenen de tijd zochten om haar te overtuigen dat wat ze zag niet echt was. Of alsof ze elk moment verwachtte dat het gruwelijke tafereel voor haar zou oplossen in het niets en het alleen maar een ziekelijk product van haar eigen geest was geweest.

Maar dit alles gebeurde uiteraard niet.

Faders lichamelijke resten bleven tergend liggen, een ode aan de hel.

Ze schrok toen ze een gil hoorde, die hoger en scherper klonk dan een fluitketel. Slechts na enkele seconden had ze door dat Neder naast haar stond en dat het zijn gil was die bleef aanhouden. Kate sloeg snel een arm om hem heen en troonde hem de kamer uit. Hij hield niet op met gillen, ook niet toen ze eindelijk, want het leek wel uren te duren, weer buiten stonden in de warme, veilige ondergaande zon.

Daar zakte Neder door zijn knieën. Hij klauwde in de aarde met zijn rode, eeltige handen alsof hij daarin zocht naar het waarom van het gebeuren.

En hij bleef maar gillen.

Kate en Dille keken bedroefd op hem neer, lieten hem uitrazen. Het was onmogelijk om iemand te troosten op zo'n moment. Er bestonden geen woorden om de pijn te verzachten.

“Wij kennen dit niet,” zei Kate plots en verbrak daarmee de surrealistische stilte. “Dit moet door ratiomensen gedaan zijn.”

Dille zocht verwoed naar een passend antwoord. Ze wilde wel haar mensen in bescherming nemen. Zeggen dat dit ook niet iets voor ratiomensen was, dat ze al decennia geen geweld meer hadden gekend. Maar was dat wel zo? Hadden ze niet een poos geleden elkaar bijna de kop ingeslagen doordat ze niet meer droomden? Waren die koele en beheerste ratiomensen dan ook niet als wilden op elkaar afgevlagen? Dat was echter verleden tijd, het was opgelost. Maar het waren toch maar ratiomensen geweest.

Het enige wat Dille kon doen was haar schouders ophalen en diep zuchten. Kate had gelijk: de kans was groter dat dit een actie van ratiomensen was dan van emowezens.

“We moeten dit melden aan de Raad.”

-We weten dit al, Kate.

Kate schrok zo erg door de telepathische boodschap dat ze een kreetje sloeg. Dille keek haar nieuwsgierig aan.

“De Raad.” Ze vormde de woorden klankloos met haar mond en tikte met een vinger tegen haar hoofd. Dille knikte, ze begreep het.

-Waarom hebben jullie ons dit niet eerder gemeld?

Kate klonk behoorlijk pissig.

-Kate, je weet net zo goed als wij dat wij niet interfereren met jullie bezigheden. Jullie moesten het zelf ontdekken. Maar nu is het dus tijd om actie te ondernemen.

-Weten jullie wie dit gedaan heeft?

-Het is eigenlijk niet echt een taak voor de fantasiejagers, maar aangezien jullie de enige soort veiligheidsdienst zijn die Emowereld kan helpen, raden we je aan om de anderen op te trommelen.

-Je antwoordde niet op mijn vraag.

-Wees voorzichtig. Het is een stelletje gekken en er zijn al meerdere slachtoffers gevallen.

-Verdorie, hufters!

Het kon Kate geen reet schelen dat ze de Raad beledigde. Het was niet het moment, noch de tijd, voor beleefdheden. Die hufters wisten er meer van en ze wilden niet helpen. Ze voelde dat het contact verbroken was. Het had geen zin meer.

“En? Weet de Raad meer?” vroeg Dille behoorlijk ongeduldig.

Neders gegil was overgegaan in een aanhoudend snikken. Hij had zijn hoofd half in de aarde begraven, alsof hij zich voor de wereld wilde verbergen, als een struisvogel.

“Natuurlijk weten ze meer, maar ze willen niets loslaten. Alleen dat het een bende gekken is. Alsof we dat al niet wisten.” Kate merkte dat ze stond te schreeuwen. “En dat er al meerdere slachtoffers zijn gevallen.” Dat laatste voegde ze er stil aan toe, uit respect voor de doden.

“O, nee,” zei Dille alleen maar en gluurde angstig naar het gebouw alsof ze zich daar allemaal bevonden.

De zon was langzaam aan het ondergaan, meetreurend met het gebeuren. Alleen de boomtoppen gloeiden nog na ter herinnering aan

de warme namiddag. Eigenaardig genoeg gaf het Kate hoop. Ze wisten nu dat er een bende psychopaten aan het werk was, en ze zouden er iets aan doen.

“Ik contacteer Ripper om Fader een rustplaats te geven en laten we dan naar Gehlen gaan.” Kate trok Neder zachtjes omhoog aan zijn bovenarm.